

[Aksel Larsen.]

Saa er der Spørgsmaalet om den forandrede Toneføring, at nu skulde jeg have erkendt, at den politiske Lovgivningsmagt er ansvarlig for Samfundsforholdene. Nej, jeg har sagt: Den maa vel være det. Det er Folketingets og Landstingets borgerlige og socialdemokratiske Medlemmer, som paa- staar, at det er dem, der styrer og regerer dette Samfund. Saa maa de ogsaa paatage sig Ansvaret for Arbejdsløsheden. Enten er de Herrer helt igennem uansvarlige eller helt igennem ansvarlige — eet af to.

Hvad angaar mine Betragtninger over, hvorledes der opnaas noget, vil jeg sige: Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har sagt, at Forslaget er utilstrækkeligt, men de andre Partier vil ikke gaa med til mere. Nej, det er jeg godt nok klar over, hvis det drejer sig om en Handel i et Udvalg; men hvis vi forsøgte at gaa ud til de halvjerde Hundrede Tusinde organiserede i Fagforeningerne og sagde til dem: Skal vi nu ikke sætte os i Bevægelse for at bringe Folk til Fornuft, det er dog os, der har Haanden paa den Vægtstang, der kan standse Produktionen indenfor Samfundet! — saa kunde det være, der var Mulighed for at opnaa noget. Alt under den samme Synsvinkel, som det nuværende ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen en Gang har givet Udtryk for.

Altsaa, mit Syn paa Parlater og parlamentariske Fremgangsmaader har aldeles ikke ændret sig, og jeg opfordrer Socialministeren til, hvis han virkelig skulde være af den Mening, at forsøge at føre for- nødent Bevis. Han kan imidlertid ikke.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører Hr. Søren P. Larsens Spydigheder overfor mig nu i anden Omgang er, som han selv diskret antydede, mere begrundet i hans egen manglende Læseevne overfor de store Skribenter end i min Mangel paa Kendskab til det, jeg har beskæftiget mig med de sidste 25 Aar. Og lidt for langt ude, saa langt ude, at han udenfor denne Sal, i ikke lang Afstand fra denne Sal, vilde være blevet betegnet som perfid, var den ærede Ordfører, naar han sagde, at jeg havde maattet søge saa langt tilbage som til 1931 for at begrunde min Paastand om, at Socialreformen var lagt til Rette efter normale eller nogenlunde normale Forhold. Det er dog indlysende, at naar jeg skal dokumentere, at dette har været Standpunktet hele Tiden, saa begynder jeg, første Gang der efter Socialreformens Fremsættelse overhovedet har været fremsat nogen Kriselov, med netop at sige det samme, som jeg har

sagt ved hver eneste Kriselov. For øvrigt var jeg selvfølgelig saa nøje klar over, hvad jeg gennem Aarene i al Almindelighed havde udtalt om disse Lovforslag, at jeg intet selv har undersøgt, men, da jeg saa denne Kritik rundt omkring, har jeg bedt en Sekretær se efter i de forskellige Taler herovre for at se, hvad det var, jeg havde sagt.

Den ærede Ordfører Hr. Christmas Møller havde Ret i, at det Lovforslag, han citerede, i Bemærkningerne er affattet for skarpt, efter min Mening; men netop derfor var det ogsaa, at den ærede Ordfører under Diskussionen om dette Lovforslag spurgte, om jeg virkelig mente, at de Bemærkninger kunde holde, og jeg svarede i den samme Diskussion: Nej, det kan de ikke, hvis vi faar en Krisetid. Hvis jeg var gaaet udenom Spørgsmaalet den Gang, saa vilde det have været berettiget at stille det op, som den ærede Ordfører har gjort det, men jeg gik netop ind paa det og rettede den for stærke Betoning, der var i Bemærkningerne.

Det er ogsaa rigtigt, som den ærede Ordfører hævdede, at jeg indtil 1932 utvivlsomt har haft den Opfattelse, at Krisekasserne, som de nu er indrettede, vilde kunne bære efter den gennemsnitlige Arbejdsløshed, vi havde haft, det er rigtigt. Det er altsaa ogsaa rigtigt, at jeg først efter at have set, hvor stor Krise-Arbejdsløsheden var blevet i det sidste Aars Tid, og hvor ganske voldsomt Medlemmernes Bidrag og de samlede Udgifter steg, sagde: Det er nødvendigt nu at fremsætte Kriseforslag; men desto mere forsigtigt er det jo, at jeg ud fra den Betragtning, at det hele jo var bygget op paa et andet Grundlag, straks fra den allerførste Dag, der blev fremsat et Kriseforslag, sagde og har sagt det hver eneste Gang: det kan selvfølgelig ikke holde, hvis vi faar en ganske abnorm Arbejdsløshed, hvis med andre Ord Udgifterne stiger som nu fra beregnet 30 Mill. Kr. til 62 Mill. Kr.

Den ærede Ordfører sagde saa: ja, men er det da at bevare Forsikringen bare at lægge 70 Dage paa? Ja, naturligvis er det at bevare Forsikringen. Spørgsmaalet er kun, hvorvidt man kan faa større Bidrag fra Arbejderne, fra Arbejdsgiverne eller fra det offentlige. Der har jeg altsaa ment, at Forholdene var saa vanskelige i Øjeblikket, at man ikke kunde faa større Kontingenter fra Arbejderne — det er ganske overordentlig store Kontingenter, de har —, at der rimeligvis heller ikke vilde være noget at hente hos Industrien, der i Virkeligheden skulde betale meget mere, som jeg ofte har sagt,